

DAODICHTEN

DAO IN DE LEVENDE TRADITIE - DEEL II

Ronan Rotthier

71. De Drie Wateren

De rivier is Jing
het lichaam van de stroom,
het donkerbruin van aarde
dat zich ergens heen beweegt,
het water dat de bedding kent
en toch verrast wordt
door een steen.

De zee is Qi
de uitademing van de aarde,
de getijden die komen
en zich terugtrekken
zonder treurnis,
de ruimte waar de rivier
vergeet een rivier te zijn.

De oceaan is Shen
de stilte voor de wind,
het oneindige blauw
dat geen horizon heeft,
de droom van alle wateren
die hier samenkomen
en herinnerd worden.

De rivier offert zich
aan de zee.

De zee ademt zich uit
naar de hemel.
De oceaan ontvangt
en geeft zonder handen.

Zo stroomt Jing in Qi,
en rust Qi in Shen
en Shen is de stilte
waarin alle water
zich herkent:
één wezen,
drie namen,
geen einde.

En zo keer je terug
naar de bron
die nooit een bron was
alleen maar water
dat zichzelf
herinnert.

72. De Poort

Tussen rivier en zee
ligt een monding
zonder naam.

Tussen adem in
en adem uit
een pauze
die alles draagt.

Tussen slaap
en waken
een drempel
van nevel.

Tussen jou en ik
een open ruimte
waar wij samenvloeien.

Ga niet met haast.
Klop niet aan.

De poort is al
open sinds
de eerste stroom
ging stromen.

Ze sluit pas
als je denkt
dat er een deur
moet zijn.

Wees als het water
dat zout wordt
zonder het zout
te proeven.

Wees als het licht
dat overgaat in duister
zonder angst
voor de nacht.

De overgang
is geen brug
geen grens
geen einde.

Het is het moment
waarop je beseft
dat er nooit iets
te veranderen viel.

73. Wandelen in stilte

I

De uitgang

Je stapt naar buiten.

De deur valt achter je dicht.

Niet met een klap,

maar zacht,

alsof het huis zelf wil

dat je gaat.

De wereld is groot.

De lucht is open.

Je voeten weten nog niet

dat ze vandaag geen bestemming hebben.

Eerst is er lawaai.

Gedachten die nog nalopen,

als water dat blijft druppelen

nadat je de kraan sloot.

Maar je loopt.

Je laat het huis achter.

Je laat de stad achter.

Je laat de woorden achter.

Stap voor stap.
Adem voor adem.

II
De voetstap

Na een tijdje
verandert iets.

Je voelt de grond.
Echt.
Niet als ondergrond,
maar als gesprek.

Hiel – aarde.
Bal – aarde.
Teen – aarde.

Elke stap een groet.
Elke stap een dankjewel.
Elke stap een vraag
die geen antwoord nodig heeft.

Je ogen worden rustig.
Ze hoeven niets meer te zoeken.
Er is alleen wat er is.
Bomen. Lucht. Stilte.

Je oren worden leeg.
Geen woorden meer van binnen.
Alleen het kraken van takken,
het ruisen van bladeren,
het kloppen van je eigen hart.

Je loopt niet meer.
Je wordt gelopen.
De weg gaat jou.

III

De thuiskomst

En dan,
zonder dat je het merkt,
ben je thuis.

Niet in een huis.
Niet op een plek.
Thuis in jezelf.

Je staat stil.
Of je loopt door.
Het maakt niet meer uit.

De stilte is niet meer iets
wat je omringt.
Zij is iets
wat je bent.

Je ademt.
De bomen ademen met je mee.
De lucht ademt.
Alles ademt.

Je loopt terug,
dezelfde weg,
maar niet dezelfde mens.

De deur gaat open.
Het huis ontvangt je.
Zacht.
Alsof het wist dat je thuis zou komen.

74. Met de Stroom

Mijn lichaam
buigt
zoals het riet
in de wind.

Geen weerstand
alleen meegaan
met de stroom
van vandaag.

De adem vloeit
in en uit
zonder mijn wil
te vragen.

Het bloed weet
zijn weg
door merg
en been.

Ik laat de spanning
zakken
als modder in een rivier.

En word helder
wordt licht
wordt een bootje op het water.

De huid voelt
de lucht aan
alsof zij één huid zijn.

Zo beweeg ik zonder plan
op de ademtocht
van het leven.

En waar ik ga
is waar ik al was
en zal zijn.

75. Mijn kracht is de zachtheid

Niet de kracht van de vuist,
maar van de open hand.
Niet de sterkte van de eik in de storm,
maar van het riet dat buigt en blijft.

Mijn kracht weet zich te schikken,
zoals water dat de steen omspoelt,
niet door te breken,
maar door te blijven
altijd.

Ze is de ruimte tussen twee stenen,
waar het mos onmerkbaar groeit.
Ze is het geduld van de wortel
die de muur niet breekt, maar omarmt.

Mijn kracht draagt geen harnas,
maar de soepelheid van adem.
Ze vecht niet, ze wijkt,
en vindt zo elke opening.

Want
wat zacht is in de wereld,
doordringt wat hard is.
Wat niet weerstaat,
blijft over.

Zo stromen ook wij
— zacht en onstuitbaar —
door de bedding van het bestaan.
En slijten wij langzaam
wat in de weg lijkt te liggen,
tot ook dat mee gaat stromen,
zonder pijn, zonder geluid.

76. Ik buig

Ik buig voor jou,
Dao,
zoals het gras
buigt onder de dauw.

Niet uit plicht,
niet uit vrees,
maar omdat de wind
er doorheen wil.

Ik buig mijn hoofd,
mijn hart,
mijn denken leeg.
Ik word een kom
die alleen maar
ontvangt.

Er is geen ik meer
die buigt,
geen jij
die ontvangt.

Alleen de beweging
van de buiging zelf,
de stille overgave
aan wat al is.

Ik buig
en vind in die kromming
de ruimte
die alles draagt.

Zoals de rivier buigt
en de zee vindt.

Zoals de tak buigt
en de lente toelaat.

De buiging is niet een einde,
maar een terugkeer
naar de zachte kern
van alle dingen.

En in die houding
van ontvankelijkheid
volkomen leeg
ben ik eindelijk thuis.

77. De schoonheid van Qi

De schoonheid van Qi
is dat zij stroomt
zonder richting te kennen.

Zij is de adem
tussen twee woorden in.
De stilte waarin een blad
zich van de tak lost.

Zij is niet te grijpen,
maar wel te voelen
zoals de warmte van de zon
op gesloten oogleden.

Zij danst in de pezen,
glijdt door het merg,
verzacht de randen
van het bot.

Zij is de zachte kracht
die het gras doet groeien
door beton heen.

Zij verbindt wat gescheiden lijkt:
de wortel met de regen,
de uitademing met de wind,
mijn hart met het jouwe.

Haar schoonheid is
dat zij nooit ophoudt.
Zij transformeert alleen
van adem naar levenskracht,

van levenskracht naar stilte,
van stilte naar leegte,
en weer terug.

Zij is overal,
zelfs hier,
in de ruimte tussen deze regels.

En wie er lang genoeg
naar luistert,
vergeten wordt
waar hij eindigt
en Qi begint.

78. Groeien

Groeien is niet stapelen,
maar laten vallen.

Niet meer worden,
maar minder in de weg staan.

Het is de beweging van de wortel
in het donker,
langzaam,
zonder applaus.

Het is het potlood
dat slijt terwijl het tekent,
het papier
dat zachter wordt
door het wissen.

Je leert niet door te grijpen,
maar door los te laten
de houding, het streven,
het beeld van wie je dacht
te moeten zijn.

Eerst is er de vorm:
de akker, de greep, de toon.
Dan komt het vergeten
van de vorm.

Dan wordt de akker
tot dans,
de greep tot adem,
de toon tot stilte
die klinkt.

En op een dag,
zonder dat je het zag komen,
is het vakmanschap
niet langer iets wat je doet,
maar iets wat je bent —
zoals de rivier
stroom is,
zoals de boom
groei is.

En je beseft:
je werd niet beter,
je werd gewoon
meer jezelf.

En dat was
het enige
wat te oefenen
was.

